

напиратъ силно върху нашата верига, тя отстъпва въ интервалитѣ на ротитѣ отъ дружината и очиства фронта.

Тогава линейнитѣ роти започватъ залповъ огънь и се хвърлятъ на ножъ.

Подобенъ начинъ на действие се е практикувалъ въ двудневния бой въ Швейцария въ Мунтелталската долина, гдето ариергардътъ на Суворовата армия при преминаване „Дяволския мостъ“, презъ зимата 1799 година, е отбивалъ атакитѣ на армията на Масена подъ началството на Ликурба.

Огъ гореизложеното следва, че стрелковитѣ роти трѣбва добре да стрелятъ и особено майсторски да маневриратъ по пресечена мѣстностъ. Това е накарало да се обърне особено внимание върху единичното обучение на стрелцитѣ: въведе се стрелба на 300 крачки стоешкомъ, а сжщо и съ настѣпване напредъ; последната не е задължителна. Стрелбата на колѣне и лежишкомъ е имала второстепено значение, понеже не отговаряла на настѣпателния устремъ.

Хазната отпускате малко патрони за този полкъ, въ който стрелковитѣ роти бѣха по-добре подготвени въ маневриране и стрелба, и той се считаше боеви полкъ; полковитѣ командири заповѣдватъ — останалитѣ следъ боя патрони отъ линейнитѣ роти да се предаватъ въ стрелковитѣ; още повече, че 40% отъ състава на първитѣ биваха въ разни командировки, а и стрелбата имъ, както и разхода на патронитѣ никой не е провѣривалъ.

Обучаването на разсипанъ строй бѣ прекрасно — сега така не се учатъ, та може да се каже, че днесъ нѣма разсипанъ строй. Ротата отъ 250 човѣка не може да се прѣсне въ участъкъ отъ 200 крачки. По-рано стрелковата рота броеше 200 бойци и имаше участъкъ отъ 1200 крачки, като е прикривала дружината си, построена по ротно въ една линия.

Управлението на ротата, разпрѣсната на 1200 крачки изискваше отъ командния персоналъ особено умение; съ команда това бѣ невъзможно, а само съ заповѣди, изпращани до взводнитѣ командири. Тия последнитѣ си командуватъ веригитѣ. Колко мжчно е било управляването на подобна верига, може да се сжди при промѣната на посоката по тоя или оня предметъ; ако напра-